

2) Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat de artikelen 167 en 168, sub a, van richtlijn 2006/112, het beginsel van fiscale neutraliteit, het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van gelijke behandeling niet eraan in de weg staan dat de ontvanger van een factuur het recht op aftrek van voorbelasting wordt ontzegd op grond dat niet daadwerkelijk een belastbare handeling is verricht, ook al is de door de opsteller van deze factuur aangegeven belasting over de toegevoegde waarde niet herzien in de aan hem gerichte wijzigingsaanslag. Indien de als grondslag voor het recht op aftrek aangevoerde handeling evenwel wordt geacht niet daadwerkelijk te zijn verricht omdat de opsteller van de factuur fraude heeft gepleegd of onregelmatigheden heeft begaan, of omdat in een stadium dat aan deze handeling voorafgaat fraude is gepleegd of onregelmatigheden zijn begaan, moet aan de hand van objectieve gegevens en zonder dat van de ontvanger van de factuur wordt geëist dat hij controles verricht waartoe hij niet verplicht is, worden vastgesteld dat deze ontvanger wist of had moeten weten dat deze handeling deel uitmaakte van fraude op het gebied van de belasting over de toegevoegde waarde. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan.

(¹) PB C 80 van 17.3.2012.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Krajský súd v Prešove (Slowakije) op 6 november 2012 — Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA/Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

(Zaak C-496/12)

(2013/C 86/10)

Procestaal: Slowaaks

Verwijzende rechter

Krajský súd v Prešove

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA

Verwerende partij: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten de bepalingen van richtlijnen van de Europese Unie, zoals richtlijn 1999/44/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 25 mei 1999 betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van en de garanties voor consumptiegoederen, richtlijn 85/374/EEG (²) van de Raad van 25 juli 1985 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de aansprakelijkheid voor producten met gebreken alsmede andere richtlijnen betreffende consumentenbescherming, aldus worden uitgelegd dat ook rechtspersonen die consumentenbescherming kunnen genieten, wanneer zij in onder deze richtlijn vallende overeenkomsten handelen voor doeleinden die geen verband houden met hun beroep of bedrijf?
- 2) Moeten de bepalingen van richtlijnen van de Europese Unie, zoals richtlijn 1999/44/EG van het Europees Parlement en

de Raad van 25 mei 1999 betreffende bepaalde aspecten van de verkoop van en de garanties voor consumptiegoederen en richtlijn 85/374/EEG van de Raad van 25 juli 1985 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de aansprakelijkheid voor producten met gebreken, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een bepaling van nationaal recht, zoals die welke in het onderhavige geding aan de orde is, volgens welke, wanneer wordt vastgesteld dat het betrokken product een gebrek vertoont vorderingen tot terugbetaling, zoals de vordering tot terugbetaling van het niet-verschuldigde bedrag, worden beperkt tot de periode vanaf de laatste vóór het indienen van het verzoek verrichte opname van de watermeter die een gebrek vertoont?

(¹) PB L 171, blz. 12.

(²) PB L 210, blz. 29.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italië) op 19 december 2012 — Loredana Napoli/Ministero della Giustizia — Dipartimento amministrazione penitenziaria

(Zaak C-595/12)

(2013/C 86/11)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Loredana Napoli

Verwerende partij: Ministero della Giustizia — Dipartimento amministrazione penitenziaria

Prejudiciële vragen

- 1) Is artikel 15 van richtlijn 2006/54/EG (¹) (terugkeer na zwangerschaps- en bevallingsverlof) van toepassing op een beroepsopleiding in het kader van een arbeidsbetrekking en moet deze bepaling aldus worden uitgelegd dat de werknemers er na afloop van het verlof recht op heeft weer te worden toegelaten tot dezelfde, nog lopende opleidingscyclus, of kan zij aldus worden uitgelegd dat de werknemers kan worden ingeschreven voor een volgende opleidingscyclus, waarvan in elk geval onzeker is wanneer die zal starten?
- 2) Moet artikel 2, lid 2, sub c, van richtlijn 2006/54/EG, op grond waarvan elke minder gunstige behandeling van een vrouw in samenhang met moederschap discriminatie vormt, aldus worden uitgelegd dat het de werknemers een absolute bescherming garandeert tegen om het even welke wettelijke ongelijkheid, waaraan niet kan worden gederogerd op grond van afwijkende belangen (arrest Hof van Justitie van 30 april 1998, Thibault, C-136/95), zodat het in de weg staat aan een nationale regeling op grond waarvan werknemers van een opleidingscyclus worden uitgesloten met

de garantie dat zij aan de eerstvolgende opleidingscyclus kunnen deelnemen, teneinde een adequate opleiding te waarborgen, met als gevolg dat werknemers de kans ontomen wordt om samen met de mannelijke collega's die voor hetzelfde vergelijkende onderzoek zijn geslaagd, toegang te verkrijgen tot een nieuwe functie en het bijbehorende salaris te genieten?

- 3) Moet artikel 14, lid 2, van richtlijn 2006/54/EG, bepalende dat een verschil in behandeling dat gebaseerd is op kenmerken die een wezenlijk beroepsvereiste vormen, geen discriminatie vormt, aldus worden uitgelegd dat een lidstaat de toegang tot het arbeidsproces van een werknester die als gevolg van zwangerschapsverlof geen volledige beroepsopleiding heeft kunnen volgen, mag uitstellen?
- 4) Indien wordt aangenomen dat artikel 14, lid 2, in abstracto van toepassing is op de sub c uiteengezette casus: moet deze bepaling, in samenhang met het algemene evenredigheidsbeginsel, niettemin aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staat aan een nationale regeling die voorschrijft dat een werknester die met zwangerschapsverlof is, van deelname aan de opleiding wordt uitgesloten in plaats van parallelle inhaalcurssussen aan te bieden om de gemiste onderdelen in te halen, zodat de rechten van werkende moeders en het algemeen belang met elkaar in evenwicht worden gebracht, ook al brengt deze optie aanvullende organisatorische inspanningen en kosten mee?
- 5) Indien richtlijn 2006/54/EG aldus wordt uitgelegd dat zij in de weg staat aan de hierboven genoemde nationale regeling: zijn de bepalingen van deze richtlijn rechtstreeks werkende voorschriften die door de nationale rechter moeten worden toegepast?

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep (herschikking) (PB L 204, blz. 23).

Hogere voorziening ingesteld op 19 december 2012 door Isdin, SA tegen het arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 9 oktober 2012 in zaak T-366/11, Bial-Portela & Ca, SA/Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Isdin, SA (vertegenwoordigers: H. L. Mosback, Advocate, G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macias Bonilla, abogados)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen), Bial-Portela & Ca, SA

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

- het bestreden arrest te vernietigen;
- de beslissing van de eerste kamer van beroep van het BHIM van 6 april 2011, houdende afwijzing van de oppositie in haar geheel, te bevestigen;
- Bial-Portela & Ca, SA te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante betoogt dat het Gerecht het bewijsmateriaal onjuist heeft opgevat door in punt 34 van het bestreden arrest te preciseren dat de kamer van beroep ten onrechte had geoordeeld dat „de tekens niet met elkaar overeenstemmen in fonetisch opzicht”. De kamer van beroep had evenwel, anders dan het Gerecht heeft verklaard, op goede gronden geoordeeld dat de tekens fonetisch niet overeenstemden en zij had de fonetische overeenstemming tussen de tekens dus integendeel correct geanalyseerd door te concluderen dat het globale klankbeeld van de tekens verschilde, ook al bestond er een zekere fonetische gelijkenis tussen de tekens. Volgens rekwirante dient deze vaststelling van de kamer van beroep, die door het Gerecht onjuist is opgevat, te worden bevestigd.

Voorts stelt rekwirante dat het Gerecht de feiten heeft verdraaid doordat het in punt 40 van het bestreden arrest heeft verklaard dat „de waren van klasse 3 en het grootste gedeelte van de waren van klasse 5 [...] in de regel in supermarkten worden verkocht en door de consument dan ook worden gekozen nadat hij de verpakking van deze waren visueel heeft onderzocht”. Deze feitelijke vaststelling wordt door geen enkel bewijs onderbouwd, waardoor sprake is van verdraaiing van de feiten waarop de beslissing zou moeten zijn gebaseerd. Bovendien is dit feitelijke argument door geen enkele partij aangevoerd, zodat het alleen in aanmerking kon worden genomen indien het om een bekend feit ging (en gelet op de argumenten die erop wezen dat deze vaststelling geenszins plausibel was, is op zich reeds sprake van verdraaiing van de feiten doordat ervan is uitgegaan dat dit niettemin het geval was). Op basis van die feitelijke vaststelling kon dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van gevaar voor verwarring.

Volgens rekwirante is tevens het in artikel 76, lid 1, van verordening nr. 207/2009 ⁽¹⁾ (voorheen artikel 74, lid 1, van verordening nr. 40/94 ⁽²⁾) tot uitdrukking gebrachte beginsel van hoor en wederhoor (*audi alteram partem*) geschonden en heeft het Gerecht artikel 8, lid 1, sub b, van verordening nr. 207/2009 en de relevante rechtspraak ter zake onjuist toegepast, en aldus het recht van de Unie geschonden. Het Gerecht heeft de betrokken merken niet globaal en op basis van alle relevante gegevens en omstandigheden van het onderhavige geval beoordeeld.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 78, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB L 11, blz. 1).